

Siden mødet den 17. november d. å. har jeg gennemgået samtlige af ålegårds-overnævnet siden 1907 afsagte kendelser. Ikke alle disse får anledning til direkte at behandle spørgsmålet, om en fangstindretning kan anerkendes som en ålegård. Flertallet af de kendelser, der nægter fangstapparatet anerkendelse som ålegård, gør det allerede med den begrundelse, at det ikke har forbindelse med land, eller at afmærkning m. v. er udsat for sent. De resterende temmelig få kendelser med dette resultat er — som også af kontorchef Mourier anført — alene begrundet med selve fangstapparatets indretning, medens ingen af afgørelserne, bortset fra den vedrørende Rosenfeldt gods den 30. oktober 1946 afsagte kendelse, der er underkendt ved Østre Landsrets dom af 8. oktober 1949, inddrager spørgsmålet om vanddybden i begrundelsen.

Det fremgår imidlertid heller ikke af nogen af disse kendelsers sagsfremstilling, på hvilken vanddybde de pågældende fangstapparater var anbragt, selvom det i enkelte tilfælde fremgår, at opmåling har fundet sted, og det er altså ikke af selve ålegårdsovernævnets kendelser muligt at udlede den af kontorchef Mourier nævnte praksis, hvorefter man siden 1907 i alle tilfælde, hvor spørgsmålet om ålegårde på mere end $3\frac{1}{2}$ m vanddybde har været forelagt for ålegårdsovernævnet, har underkendt disse fangstindretningers karakter af ålegårde.

Det er naturligvis ikke hermed meningen at ville antyde, at de af kontorchef Mourier givne oplysninger om den hidtidige praksis er urigtige, men blot at pege på, at den påståede faktiske begrænsning i ålegårdenes anvendelse ikke fremgår af selve kendelserne.

Den i lovforslaget indeholdte begrænsning betyder en meget væsentlig indskrænkning i hvert fald i den udnyttelse af ålegårdsretten, som hidtil faktisk har fundet sted. Jeg tillader mig derfor at henstille, at man, før man som forudsætning for den foreslåede nye regel accepterer de af kontorchef Mourier givne oplysninger om den hidtidige praksis, foranlediger tilvejebragt dokumenteret oplysning om, at samtlige kendelser af ålegårdsovernævnet, ved hvilke en fangstindretning anerkendes som ålegård eller nægtes sådan anerkendelse, er udtryk for den af kontorchef Mourier hævdede faste praksis, hvorefter intet fangstredskab hidtil er blevet anerkendt som ålegård på en vanddybde af væsentlig mere end $3\frac{1}{2}$ m.

Kontorchef Mourier gjorde yderligere gældende, at en eventuel begrænsning i ålegårdsejernes ret var sket allerede ved loven af 1907, da ålegårdsovernævnet fik kompetence til at træffe endelig afgørelse vedrørende ålegårdenes udstrækning i søen, og at dette måtte medføre, at ålegårdsejerne ville være afskåret fra at søge den foreslåede nye regel om anbringelse på højst $3\frac{1}{2}$ m vand anfægtet. Hertil skal jeg ex tuto bemærke, at det står fast, at ålegårdsovernævnet, muligvis netop for at undgå en konflikt, aldrig har draget nogen grænse for anbringelsen af en ålegård hverken med henblik på vanddybden eller afstanden fra kysten. Der har således endnu ikke for nogen ålegårdsejer været mulighed for at prøve spørgsmålet, om en sådan begrænsning medfører krav på erstatning. Dette spørgsmål står således stadig åbent og vil blive aktuelt, hvis der fastsættes en absolut, lovbestemt grænse f. eks. ved en vanddybde på $3\frac{1}{2}$ m.

Med højagtelse

p. f. v.

Bent Jacobsen.